

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΗΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1892. ΑΡΙΘ. 290

Συνδρο. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εκδ. ούδένα, πλήν τών τακτικών άνασκορικτών, στέλλεται ή «Εφημερίς τών Παιδών» ένυ προκηρωμίσει.

» » » Έπιτερικῶ φρε 2.

Έν δόψ'Σταδιον άριθμ 26.

Ο ΚΥΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ,

Ο κύων κατέχε την αύτην θεισιν παρὰ τοις άρχαίωσ Αιγυπτίοις, την όποιαν κατέχει και σήμερα εν τὰ πολιτισμένα μέρη του κόσμου. Οι άρχοντες είχαν τους αγαπητούς των κύνας, όπως και ο Βίσημαρχ την σημεριν, εις δε τούτων, άνήκων εις τον Βασιλέα "Ανταφ εύρέθη εις πλάκα τινα επίτομβιον του Μονάρχου τούτου, φέρων το όνομα Αβασκαροῦ.

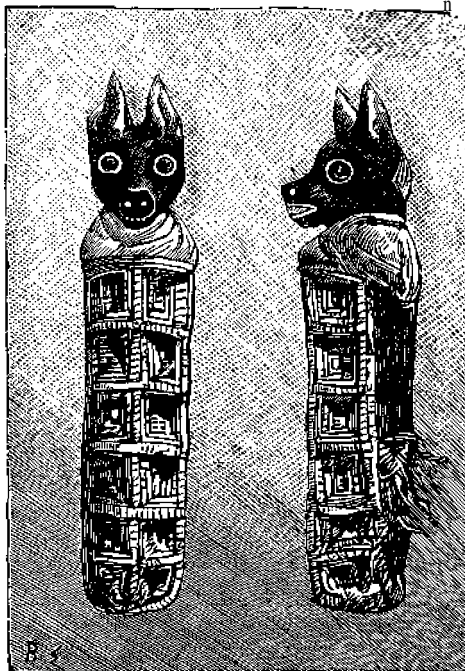
Αι δε δύο μορφαί αι περισταυόμεναι έν τῃ προκειμένη εικόνη είναι δύο Μούμιαι, εύρεθείσαι έν τῷ τάφῳ "Αντας τινός εκ Θηβών, τῆς 18ης Δυναστείας και κατά πᾶσαν πιθανότητα είναι καλαί εικόνες σκύλων αγαπητῶν τῇ Αιγυπτίῃ εκείνη Δεσποίνῃ.

Εσχάτως άνευρέθη περίεργον έγγραφον, γραφέν υπό όπαλλήλου τινός τῆς Κυβερνήσεως εις μίαν πόλιν του Δέλτα του Νείλου όλίγα έτη μετά τον θάνατον του βασιλέως Ραμέσιος του 2ου, εις το όποιον ο γράφας παρακονείσαι πικρῶς κατά του αριθμου των σκύλων, των διατηρουμένων υπό των πολιτῶν—500 το όλον—οιτινες συνηγέλαζοντο εμπροσθεν τῆς οικίας του την ήμieran, την δε νύκτα προσεκάθον να τον έμποδίσωσιν από του να άπεράσῃ διά των όδῶν, και ήτο ήναγκασμένος να δακνείσεται τον κύνα συνυκαλλήλου του τινός Ναχιλου καλουμένου συγκατοικοῦντος μετ' αὐτου, προς ύπεράσπισιν αὐτου, δια να δύναται να εξέρχεται προς έπίσκεψιν των φίλων του εις το οίνοπωλείον!

Ο κύων, όπως ο βοῦς, ο προβάειλος, διάφορα πτηνά, αι γαλαί και άλλα ζῶα, έπροσκυνείτο ως Θεός υπό το όνομα "Ανουβις (ο Γαυγίωv.) Υπάρχουσι δε ελόκληρα νεκροταφεία κυνῶν έν Αιγυπτῳ, όπως και άλλων ζῶων. Εις την προτομοσιν των μουμιῶν των κυνῶν ή κεφαλή περιεβάλετο με είδος τι προσωπίδος εκ χαρτονίου, χρωματιζομένου με χρώμα βαθύ κεραμιδιωτόν, ένῳ οι όφθαλμοί, τα χείλη, και οι μυκτῆρες εβάφοντο λευκοί. Το στόμα άφινετο άνοιχτόν, δια να φαίνωνται οι όδόντες, οι δε όφθαλμοί έστρέφοντο προς τα άνω.

Παρόμοιαι Μούμιαι εύρέθησαν έν Περούβιᾳ τῆς Νοτίου Αμερικῆς, ένῳ ούδεμία συγκοινωνία, καθ' όσον γνωρίζομεν, ύπήρξε μεταξύ των κατοίκων τῆς χώρας ταύτης και των τῆς Αιγυπτου.

Προϊστορικαί άνακαλύψεις.

Ο κύων παρὰ τοις άρχαίοις Αιγυπτίοις.

... έστολισμένα με χαλκόν. Το στόμα ήτο πληρωμένο με μαργαρίτας ύπερβολικῶ μεγέθους, αλλά κολλήσασθαι. Περί τον εράχην ήτο περιέβρανον έξ όδόντων έριτου μετά μαργαριτῶν. Ο Διευθυντής τῆς Έθνολογικῆς Έταιρίας νομίζει ότι έτάφισαν έναί πρό 600 περίκου έτών.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενο φύλλον.)

Εἰς μάτην ὁ Διονύσιος ὑπέδειξε τὴν ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς ἡ Μύρτις ἐξετέλει τὰ χρέη τῆς καὶ τὴν ἀρνησίαν τῆς τοῦ νὰ λατρεύσῃ πλέον τοὺς θεοὺς, καὶ τὸ ἀσκόπον τοῦ νὰ μένῃ με τοὺς ἄλλους δούλους, τοιαῦτα πρᾶξασα. Ἡ Βαλερία ἦτο ἀμείλικτος. Εἶπεν ὅτι ἐσκόπευον μετ' ὀλίγον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ θὰ εὑρίσκει τὰ μέσα ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν Μύρτιν εἰς τὴν πατριὸν θρησκείαν. Οὕτω λοιπὸν ἀπῆλθεν ὁ Διονύσιος ἀπρακτός καὶ βαρύνθους, νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς ἐν Κορίνθῳ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος.

Ὁ Κλεομένης ἦλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν μαθὼν ταῦτα, καὶ πάλιν ἀνεμνήσθη τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου θεάματος τῶν ἐσταυρωμένων δούλων ἐξω τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης. Ἐν τῇ ὁδῷ τῆς καρδίας του, προσῆλθεν εἰς τὸν Διονύσιον, καὶ τῷ ἐξεμυστηρέυθη τοὺς φόβους του, περὶ τῆς τύχης τῆς ἀδελφῆς του, ἃν ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ῥώμην.

— Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις αὐτὸν τοῦτον τὸν θάνατον ὑπέστη, αὐτὸς μόνος δύναται νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ, ἀπήντησεν ὁ γέροντος λυπηρῶς. Ἐν τῷ μεταξύ ὀφείλομεν νὰ προσευχόμεθα ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ ὁ Κλεομένης ἀπῆλθε ἵνα προσευχηθῇ μετ' ἀγωνίας, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε συναισθανθῆ.

Ἐν τούτοις ἡ Μύρτις ἠγνόει ἰντελῶς τὰ διατρέξαντα. Εἶχε μόνον μάθει ἀπὸ τὴν συνδούλην τῆς Φουλβίας ὅτι ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν Ῥώμην· αἱ δὲ προετοιμασίαι πρὸς τοῦτο εἶχον ἤδη ἀρχίσει, ὅταν ταχυδρόμος τις κατέφθασεν ἐκ Ῥώμης, κομιζὼν οὐχὶ μόνον ἐπιστολὰς διὰ τὴν χήραν καὶ τὴν Βαλερίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκκλησίαν, ἐκ μέρους τῆς Κλαυδίας καὶ τῆς Ἰουλίας. Διὰ τοὺς Χριστιανοὺς αἱ εἰδήσεις ἦσαν εὐφρόνουσι. Ὁ Παῦλος εἶχε δικασθῆ καὶ ἀθωωθῆ καὶ ἦτο ἐλευθερὸς ἐκ τῆς φυλακῆς ταῦ. Ὑμνοὶ καὶ δοξολογίαι εἰς τὸν Θεὸν ἀντήχησαν καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὸ γεγονός τοῦτο.

Αἱ ἐπιστολαὶ ὅμως, τὰς ὑποίας ἐλάβον ἡ χήρα Κορινθία καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς δὲν ἦσαν κατὰ τὸ φαινόμενον τόσοι εὐχάριστοι, ἀμὰ δὲ τὰς ἐλάβον, διέταξαν νὰ σταματήσουν ὅλα· αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ μέχρι Ῥώμης ταξίδιον τὸ περιεχόμενον ὅμως τῶν ἐπιστολῶν ἔμεινεν ἀγνωστον εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐδόθη

μίαν ἡμέραν διαταγὴ νὰ ἐτοιμασθῇ δωμάτιόν τι διὰ μίαν κυρίαν, ἀλλὰ τὸ ὑποδεχθὲν δωμάτιον ἔκειτο πολὺ ἀπομακρυσμένον ἀπὸ τῶν τῆς Βαλερίας καὶ τῆς μικρᾶς τῆς δούλης, ἦτο δὲ λιτότατα ἐπιπλωμένον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας καταφάνει ἡ Κλαυδία ἐκ Ῥώμης, μόνη καὶ ἀνευ συνοδοῦ. Ἡ Μύρτις εὑρίσκει εἰς τὸ περιστύλιον μετὰ τῆς Βαλερίας, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Κλαυδία, ἀλλ' ἡ κυρία τῆς, ἀντὶ νὰ προστρέξῃ νὰ ἀσπαθῇ τὴν ἀδελφὴν τῆς ἐστρέψῃ πρὸς αὐτὴν τὰ νῦτα καὶ ἀπερχομένη εἶπεν ἀγερῶχος, εἰς τὴν Μύρτιν, «Ὁδῆγησε αὐτὴν τὴν κυρίαν εἰς τὸ ἐτοιμασθὲν δωμάτιον.»

Ἡ Κλαυδία ἔμεινεν ἀλαλος, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἰδοῦσα τὴν Μύρτιν πλησιάζουσαν καὶ ἐνθουσιάζουσαν αὐτήν, τῇ εἶπε «Δεῖξέ μοι λοιπὸν τὸ δωμάτιόν μου παιδί μου.»

Ὅταν ὅμως εἶδε πενυχρὸν κοιτῶνα καὶ παρετήρησεν ὅτι συνῶρευσ μετὰ τὰ δωμάτια τῶν δούλων, ἐρώτημα ἀγανακτικῶς ἀνέλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. «Αὐτὸ δὲν ἀρμάζει εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Βιργινίου Ῥούρου! Ἀμέσως ὅμως καταπνίξασα τὴν ὀργὴν τῆς, εἶπεν ἡρέμα, «Δὲν πειράζει, δύναμαι καὶ ἐδῶ νὰ περάσω!»

Ἡ Μύρτις τὴν ἐβούησεν νὰ ἐκδυθῇ τὰ ἱμάτια τοῦ ταξιδίου, ἀποροῦσα κατ' ἑαυτὴν πῶς ἀρὰ γε εἶχε δυσαρεστήσει τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὥστε νὰ τὴν μεταχειρισθοῦν τοιοῦτοτρόπως. Διότι τὴν αὐτὴν πρῶϊαν εἶχεν ἀκούσει τὴν Βαλερίαν διατάττουσαν μίαν δούλην νὰ παραβῆσθ τὸ φαγητὸν τῆς ἀναμενομένης κυρίας εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς οὕτως, ὥστε νὰ μὴ συναντηθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

— Ἐρώτησε τώρα τὴν μητέρα μου, εἶπε τέλος ἡ Κλαυδία, ἀφοῦ ἤλλαξε τὸ φόρεμά τῆς, ἃν δύναται νὰ με δεχθῇ.

Ἡ Μύρτις ὑπήγε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν ταύτην, ἀλλὰ ἐλαβε τοιαύτην ἀπάντησιν, ὥστε ἐπιστρέψασα δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν μεταδώσῃ εἰς τὴν Κλαυδίαν, ἀλλ' ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Τὶ τρέχει; ἠρώτησεν αὐτὴ, ὠχρῶσα. Δὲν θέλει ἡ μήτηρ μου νὰ με δεχθῇ;

— Διετάχθην νὰ σοὶ εἰπῶ ὅ-ὅτι δὲν σὲ ἔχει πλέον ὡς τέκνον τῆς!, εἶπεν ἡ Μύρτις με βραχνὴν καὶ διακεχωρμένην φωνήν.

Ἡ Κλαυδία ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ παρεδόθη εἰς τῶν στιγμῶν ἀγωνιώδη συγκίνησιν. Ἐπὶ τέλους ἐγερθεῖσα εἶπε,

— Μυρτι μου σὺ εἶσαι γενναϊοτέρα ἀπὸ ἐμέ. Προσεύχου ὑπὲρ ἐμοῦ, διότι Κλαυδία ἡ Ἐστιάς ἔγενεν ἤδη Κλαυδία ἡ Χριστιανή!

ΚΕΦ. ΚΑ'.

Αἱ Ἀθηναίαι ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἴδουν καὶ φιλοξενήσουν τὸν Αὐτοκράτορα κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος. Τοῦτο ὅμως ἀνεκούφισε μᾶλλον παρὰ δυσαρέσκιαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν χήραν Κορνηλίαν καὶ τὴν Βαλερίαν, διότι συνησθάνοντο πικρῶς τὴν κηλίδα, τὴν ὅποιαν εἶχε προσάψει εἰς τὴν οἰκογενεακὴν τιμὴν ἡ Κλαυδία, ἐγκαταλείπουσα τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐξομνύουσα τοὺς ὄρκους τῆς Ἐστιάδος παρθένου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ πικρία αὕτη ἐξέσπα ἀδιακόπως κατὰ τῆς δυστυχοῦς Κλαυδίας. Ἡ θέσις τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο ὀλίγον καλλιτέρα τῆς Μύρτιδος, ἐχρειάζετο δὲ ὅλην τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν πρέπει νὰ ἔχη πᾶς ἀληθὴς χριστιανός, ὅπως ὑπομένῃ τὰς σκληροπραγωγίας, τὰς ὁποίας κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας τῆς ἐπέβαλλον. Ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς σχεδὸν οὐδέποτε τῇ ὠμίλου, καὶ ὅτε μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς, τῇ ἀπεκρίθησαν νὰ λησμονήσῃ ὅτι εἶχε ποτὲ πατέρα. Κατάρθρωσεν ὅμως νὰ μάθῃ πού ἦτο ὁ τάφος του καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ ὅπως τὸν στείλῃ καὶ αὕτη δι' ὀλίγων ἀνθῶν, ὡς τεκμήριον τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης, τὴν ὅποιαν πάντοτε ἔτρεφε διὰ τὸν πατέρα τῆς. Μὲ ὅποιαν τῆς ὅμως ἐμπληξιν, μεταβάσασα ἐκεῖ παρετήρησε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθῶν καὶ στέφανον καὶ κλάδον βαίων κατέχοντα τὴν κυριωτέραν θέσιν *)! «Τί νὰ σημαίνῃ τοῦτο ἄρα γε; Τί δικαίωμα εἶχεν ἄρα γε ὁ πατήρ μου ἐπὶ τοῦ διακριτικοῦ τούτου σημείου τῶν χριστιανῶν; διελογίσθη εὐθύς ἡ Κλαυδία, ἐβπτουσε δὲ, ἅμα ἐπίστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Μύρτιν.

Τὸ καράσιον ἐρωτηθὲν ἦλθεν εἰς ἀμηχανίαν. Τὸ ὅτι ὁ Βιργίνιος εἶχεν ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμόν μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο μυστικὸν ὅπερ ἡ χήρα καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐπεθύμουν νὰ συνταφῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ λησμονηθῇ, ἡ δὲ Μύρτις δὲν εἶχε τολμήσει οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους δούλους νὰ τὸ ἀναφέρῃ, ἂν καὶ οὗτοι βεβαίως τὸ ὑπώπτευον. Εὐρέθη λοιπὸν εἰς ἀμηχανίαν ἐνώπιον τῆς Κλαυδίας, μὴ θέλουσα νὰ ἐξοργίσῃ ἐπὶ πλέον τὴν κυρίαν τῆς, ἂν αὕτη ἤθελε τυχὸν μάθει, ὅτι μετέδωκε τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Κλαυδίαν.

*) Κλάδος βαίων ἢ φοίνικος ἦτο τὸ διακριτικὸν σημεῖον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Χριστιανῶν, κολλᾶς δὲ ἐγλύπτετο καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιτομίου πλακός, ἢ τοῦ μνημείου.

ΜΕΓΑΛΑ ΠΛΟΙΑ ΜΕΤΑΣΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ,

Οἱ νεώτεροι καυχῶνται καὶ δικαίως διὰ τὰ θαυμαστά καὶ μεγαλοπρεπῆ πλοῖά των, ἰστιοφόρα καὶ ἀτμοκίνητα. Ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ ἀρχαῖοι εἶχον πολὺ μεγάλα καὶ λαμπρὰ πλοῖα. Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε εἶναι τὸ πρῶτον παράδειγμα μεγάλου, τοῦ μεγίστου πλοίου, ὅπερ ποτε ἐπέπλευσεν ἐπὶ τῶν ὕδατων, φέρον τοιοῦτον πολυτίμον φορτίον ἐντὸς τοῦ κήτους του! 300 πηχῶν τὸ μῆκος δηλ. μακρύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ «Μεγάλου Ἀνατολικοῦ.» Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἦτο ὄχι μόνον τὸ μεγαλειότερον πλοῖον, ὅπερ ποτε εἶδεν ὁ κόσμος, ἀλλὰ καὶ τὸ κανωνικώτατον. Εἶναι δὲ ἀλήθεια πανθομολογουμένη, ὅτι τὰ ταχύτατα πλοῖα καὶ ἀτμοπλοῖα εἶναι τὰ κατασκευαζόμενα κατὰ τὰς ἀναλογίας τῆς κιβωτοῦ!

Ἐκτὸς τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὁ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ εἶχε διάφορα μεγάλα πλοῖα. Ἐν τούτων ἦτο 420 ποδ. μακρὸν, 57 πλατὺ καὶ 72 βαθύ, ἀπὸ τὴν τροπίδα μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τοῦ περιζώματος τοῦ καταστρώματος. Τὸ πλοῖον τοῦτο εἶχε 4 πηδάλια καὶ 4,000 κωπηλάτας, ἐκτὸς τούτων 3,000 στρατιώτας τῆς θαλάσσης, καὶ μέγαν ἀριθμὸν ὑπηρετῶν. Οἱ κωπηλάται ἦσαν διηρημένοι εἰς 5 μέρη, ἀναλόγως τῶν πέντε καταστρωμάτων τοῦ πλοίου—διότι ἦτο πεντήρης.—Ἐκάστη δὲ κώπη ἦτο 57 ποδ. μακρὰ καὶ ἐχρειάζετο 5 ἄνδρας διὰ νὰ τὴν κινώσιν!

Ἐτερον πλοῖον καλούμενον *Θαλαμηγός*, διότι ἦτο ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ βασιλέως, ἦτο 300 ποδ. τὸ μῆκος, 40 τὸ πλάτος, καὶ 60 τὸ βάθος. Ὁ ἱστορικὸς Καλλεξίνης περιγράφων τὸ πλοῖον τοῦτο λέγει ὅτι εἶχε σειρὰς στύλων, ἀναβάθρας μαρμαρίνους, καὶ ἀκόμη κήτους πλήρεις ἀνθῶν!

Ἐτερον μέγα πλοῖον ἦτο τὸ ναυπηγηθὲν κατὰ διαταγὴν τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἰέρωνος. Τὸ πλοῖον τοῦτο περιεβάλετο ἐξῶθεν μὲ μόλυβδον καὶ ἔκαμνε καὶ ταξείδια, εἶχε δὲ τρεῖς ἐισόδους· ἡ κατωτάτη ἔφερεν εἰς τὸ κῆτος, ἡ ἄνωθεν ταύτης εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ ἡ τρίτη εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν στρατιωτῶν. Ἦτο δὲ διηρημένη εἰς 30 δωμάτια, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιεἶχε 4 κλῖνας διὰ τοὺς στρατιώτας. Ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχον δωμάτια διὰ τοὺς ναῦτας, διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, διὰ τοὺς αὐλικούς; διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ζενιζομένους ξένους—εἶχε χωρὸν ἰκανὸν διὰ τροφάς, ζυλείαν, ὕδωρ, κλιβάνους πρὸς ψήσιμον ἄρτου, κρέατος, χωρὸν διὰ ζῶα καὶ πτηνὰ χρησιμεύοντα πρὸς τροφήν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ κ.τ.λ! Ὁλόκληρος κόσμος!

ΤΟ ΟΡΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ.

Τὸ ὄρος τοῦτο, τοῦ ὀνόμου τὴν εἰκόνα ὡς μορφὴν ἀναγνώσκει ἔχουσι ἐνώπιον αὐτῶν, κεῖται εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἑλβετίαν, πλησίον τῆς πόλεως Λουκέρνης. Ἡ βῆσις τοῦ ὄρους τοῦτου κατέχει ἐκτασίαν 30 τετραγωνικῶν μιλίων, ἡ δὲ κορυφὴ ἀνέρχεται εἰς ὕψος 7000 π. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Οὐδὲν ἄλλο ὄρος τῆς Ἑλβετίας εἶναι ἢ ἔδρα τῶσαν λαϊκῶν παραδόσεων καὶ δυσιδαιμονιῶν, ὅσον τὸ ὄρος Πιλᾶτος. Δράκοντες, νάνοι, νηρηίδες καὶ ἄλλα φαντάσματα εὐρισκονται ἐν ἀφθορία εἰς τὰς χαράδρας, τοὺς βράχους, τὰ σπήλαια καὶ τὰς κοιλάδας του. Ἄλλ' ἢ περιοριστοτάτη πασῶν εἶναι ἐκεῖνη, ἣτις ὑποτίθεται ὅτι ἔδωκε τὸ ὄνομα, τὸ ὀνομα φέρει μέχρι τοῦδε.

Ὁ Πόντιος Πιλᾶτος, ὁ Ρωμαῖος ἡγεμὸν τῆς Ἰουδαίας, εἶχεν ἐκπέσει τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπισύρει καθ' ἑαυτοῦ τὴν δυσμένειαν τοῦ αυτοκράτορος Τιβερίου, διὰ τὴν ὀποιαν εἰδείκεν ἀνικανότητα περὶ τὸ διοικεῖν, καὶ ἐκλήθη εἰς Ρώμην. Εἰσελθὼν ὁμοῦ εἰς τὸ δαμάτιον τοῦ αυτοκράτορος, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐγένετο δεκτὸς μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ εὐμένειαν, καὶ ἀπὲι νὰ τιμωρηθῆ, ἀπελύθη ἐν τιμῇ.

Μόλις ὁμοῦ ἀπῆλθε τῶν ἀνακτόρων καὶ ἀμείσως ἡ δογῆ τοῦ αυτοκράτορος ἐξήρθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐκλήθη ἐκ νέου ἐνώπιον του, ἀλλὰ καὶ

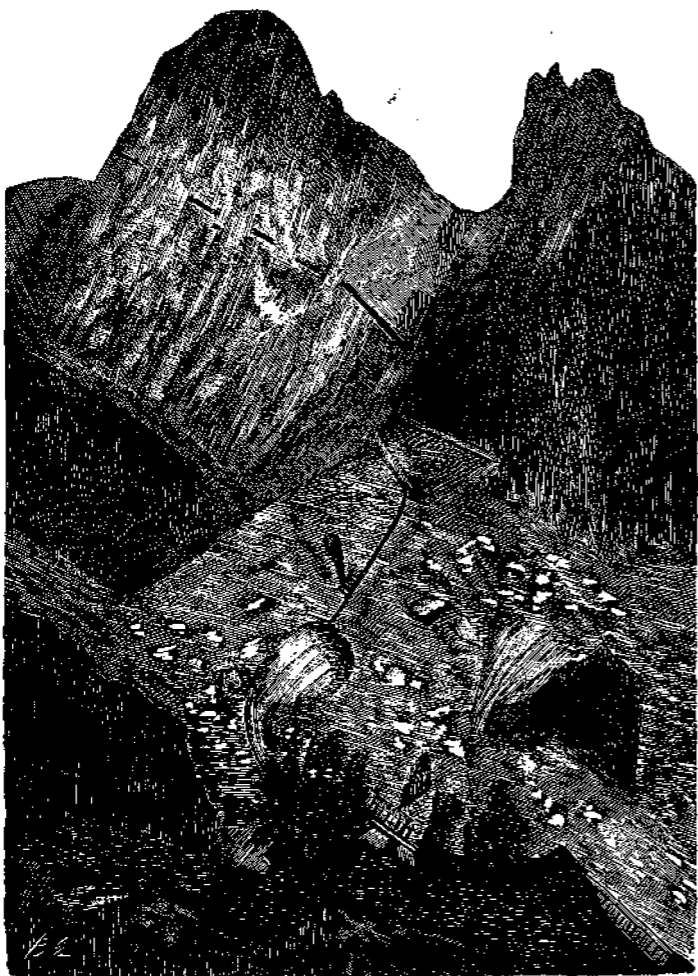
πάλιν συνέβη τὸ αὐτὸ ὡς πρότερον, ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐγένετο δεκτὸς μὲ μεγαλειότητα εὐμένειαν καὶ ἀπελύθη μὲ περισσοτέραν τιμῇ.

Τοῦτο ἰδόντες οἱ ἀλλοκοὶ κατηγοροῦσαν τὸν Πιλᾶτον ὡς μάγον, καὶ πρὸς ἀπολογία ἐφέσθη πάλιν ἐνώπιον τοῦ Καίσαρος, καὶ ἐγένετο ἐπ' αὐτοῦ ἔρευνα ἵνα ἰδῶσιν, ἂν ἔφερον ἐπάνω του φυλακτῶν ἢ ἄλλο τι μαγικὸν πρᾶγμα. Ἐρρώτης δὲ γενομένης εὐρέσθη ὅτι ἐφόρει τὸν ὄφρατον ἱματισμόν, ἢ χιτῶνα, τὸν ὀποῖον ἐφόρει ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν σταύρωσιν αὐτοῦ!

Ἀποῦ δὲ ἀφῆσθη οὗτος, ὁ θυμὸς τοῦ Τιβερίου ἐξήρθη καθ' ὑπερβολὴν, ὁ δὲ Πιλᾶτος καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἠτόκωθησε, τὸ δὲ σῶμά του ἐρρώφθη εἰς τὸν Τίβεριν ἀλλ' ὁ ἀφῆσθη Τίβερης τὸ ἐξέβρασεν, ὥστε οἱ δῆμοι δὲν ἤξευρον τί νὰ πράξωσι.

Ἐτελευταίον τὸ πῶμα μεταφέρθη εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ ἐρρώφθη εἰς τὴν παρὰ τὸ ὄρος Πιλᾶτον λίμνην, ὅπου εὗρε μικρὰν τινα ἀνάκυσιν.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ ἄδικος κριτῆς δὲν εὐρίσκει ἀνάκυσιν, ἀλλ' ἀνεφαίνετο ἐνίοτε ὡς κακοποιὸς δαίμων, καὶ ἐροῖτε βράχους ἐπὶ τῶν λιμῶνων, ἢ κατετρόμαζε τὰ βόσκοντα κτήνη ἀπὸ τῶν κρημνῶν, ἐν γένει δὲ ἦτο ὁ κακὸς δαίμων τῶν γειτόνων ἐκείνων, ἕως οὗ πλανήτης τις ἀνήρ ἐκ Σαλαμάλκα κατώρθωσε νὰ περικλείσῃ τὸν Σατανᾶν ἐντὸς τῆς ἀβύσσου. Ἄλλὰ καὶ πάλιν κατὰ πᾶσαν Πορσεσκηνῆν, ἐξήρθη τοῦ ὕδα-

Τὸ ὄρος Πιλᾶτος

τῶσους τάφου του, ὅστις δὲ ἦτο τὸσον ἀτυχῆς, ὥστε νὰ ἰδῆ αὐτὸν τότε, ἀπέθνηκε τὸ αὐτὸ ἔτος. Ὅταν τις ἐρῶντι εἰς τὴν λίμνην, ἀνεφαίνετο ὠρμισμένος καὶ ἐβρεχε χάλαζαν καὶ ἐβρόντα καὶ ἐπροξέει μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὴν χώραν.

Τὸσον δὲ ἐροῖται εἰς τὸν λαὸν ἦτο ἢ περὶ τοῦτου πεποιθήσεις, ὥστε ἡ Γερουσία τῆς Λουκέρνης ἐπὶ τῆς ἀπὸ γόρευσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπισκέπτανται τὴν λίμνην, τὸ δὲ 1387 ἔξερεις ἐτιμωρήθησαν, διότι παρεβήσαν τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην.

Τελευταίον γενναῖος τις ἀνὴρ ὁ ἄρχων Ἰωάννης Μιούλλερ ἐτόλμησε νὰ σαλεύσῃ τὴν πίστιν εἰς τὸν μῦθον τοῦτου. Ἀνέβη μετὰ τινος τῶν φίλων του καὶ μεταχειρίσθη διὰ τὰ μίσα ὅπως διαγείρῃ τὴν δογῆν τοῦ φαντάσματος, ἀλλὰ ματαίως, οὔτε βροναί, οὔτε χάλαζα ἐκρηκοῦ-

θησαν, οὔτε ἄλλο τι ἐξαιρετικὸν συνέβη. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους μικρὰ λίμνη, ἣτις ἐπληροῦτο ὕδατος ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς χιόνος κατὰ τὸ θέρος, ἐξηφανίσθη, οἱ δὲ περιηγηταὶ ἀνίσχονται ἤδη τὸ ὄρος κατὰ χιλιᾶδας κατ' ἔτος.

Ἡ εἰς τὴν κορυφὴν ἀνάβασις γίνεται διὰ δύο ὁδῶν, 1) ἐκ τῆς Λουκέρνης καὶ 2) ἐκ τῆς Ἀλπενάχ. Ἡ πρώτη ἐχει μήκος 6 μιλίων, ἡ δευτέρα 12, — γίνεται δὲ διὰ σιδηροδρόμου ὁδοῦ τωτοῦ, ἢ πεζῇ. Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα φαίνεται ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἀνελλισσομένη πρὸς τὰ ἄνω ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους καὶ εἰσερχομένη ἐντὸς τοῦ βράχου κατὰ διαλύματα. Εἶναι δὲ πολὺ ἀνωφερικὴ. Ξενοδοχεῖον ἀνακατασκευῆ καὶ κλουσιοκάρον διατηρεῖται κατὰ τὸ θέρος εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο κορυφῶν μέρος' οἱ κυριώτεροι ὁμοῦ

Ἐρωδός.

θαμώνες αὐτοῦ εἶναι μεταξύ τῶν πλου-
σίων

ΕΡΩΔΙΟΣ.

Οὕτω καλεῖται τὸ πτηνόν, τοῦ ὁποίου ἡ εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα εἰκὼν εἶναι ἀκριβῆς πα-
ράστασις, ἀνήκει δὲ εἰς ἀρκετὰ μεγάλην οἰκογέ-
νειαν διεσπαρμένην εἰς τὰς ἐντὸς τῶν Τρο-
πιῶν χώρας ἀφωτέρων τῶν Ἡμισφαιρίων. Ὁ
ἐν Εὐρώπῃ εἶναι μικρότερος τοῦ ἐν Ἀμερικῇ
κατὰ τὸ μέγεθος καὶ διάφορος τούτου κατὰ τὸ
χρῶμα — τοῦ Εὐρωπαϊοῦ ὄντος φαιοῦ, τοῦ δὲ
Ἀμερικανοῦ κυανοῦ.

Ὁ Ἐρωδιὸς κίττει τὴν φολιάν του ἐπὶ τῆς
ὕψηλοτάτης κορυφῆς τῶν δένδρων, οὐχὶ σπα-
νίως ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς μέρη ὅπου
ἡ χλόη εἶναι πλουσία, καὶ ἀκόμη ἐπὶ βράχων,
ἐτοιμάζων αὐτὴν διὰ λεπτῶν κλώνων δένδρων
καὶ ξηρῶν χόρτων ἐν τῷ κέντρῳ, ἐπὶ τῶν ὁποίων
τὸ θῆλυ ἐναποθέτει 4—6 ὄα. Τὰ πουλάκια τοῦ
Ἐρωδιοῦ δύνανται, ὡς τὰ τῆς κοινῆς ὄρνιθος
να τρέχωσιν εὐθὺς ἀφοῦ ἐξέλθουν τοῦ ὄω.

Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὁ Ἐρωδιὸς συγ-
καταριθμεῖται μεταξύ τῶν ἀκαθάρτων πτηνῶν,
ἐπομένως ἦτο ἀπηγορευμένος πρὸς τροφήν.

Ὁ Ἐρωδιὸς τρέφεται ἐξ ἰχθύων, βατράχων,
ὄφρων, σκολιῶν καὶ ἄλλων ἑρπετῶν, τινὰ δὲ
εἶδη αὐτοῦ ἕρχονται νὰ ἐκλείπουν ἐκ τοῦ προ-
σώπου τῆς γῆς.

ΠΩΣ ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΜΝΟΥΝ ΤΗΝ ΔΟΥΛΑΔΕΤΑΝ ΤΩΝ.

Γενικῶς ὅλα τὰ ζῶα φυσικὰ εἶναι κα-
θάρα. Ἀκόμη καὶ οἱ χοῖροι, ὅταν δὲν ἦναι
περιορισμένοι εἰς χοιροφραγμία. Τὰ περισ-
σότερα δὲ τῶν ζῶων φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν
κτένια καὶ βούρτσας, τὰ δὲ ὑδροβία πτηνά,
ὡς λ. χ. τὰ παπιά, αἱ χῆνες, οἱ κύκνοι, οἱ
γλάροι κλ. εἶνε προσηθευμένα καὶ μὲ εἰ-
δός τι ἐλαίου, ὅπερ εἶναι τεταμιευμένον
εἰς δοχεῖον κείμενον ἀνωθεν τῆς οὐρᾶς
αὐτῶν.

Τὰ πτηνὰ ἰδίως λαμβάνουν πολλὴν
φροντίδα ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῆς κό-
νεως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται πρὸς
τοῦτο ἀντὶ ὕδατος. =Τοιαῦτα πτηνὰ εἶναι
αἱ κοιναὶ ὄρνιθες, αἱ πέρδικες, τὰ στρου-
θία, κτλ.

Αἱ ἄγρια νῆσσαι, ἂν καὶ ζῶσι καὶ τρέ-
φονται ἐκ τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος, προτι-

μοῦν τὸ γλυκὺ ὕδωρ διὰ λούσιμον. Ὅθεν
ὅταν βρέχη ἀνοίγουν τὰς πτέρυγας τῶν
ἵνα πέσῃ ἢ βροχὴ ἐντὸς αὐτῶν.

Τὰ γαλοειδῆ, μικρά τε καὶ μεγάλα, λαμ-
βάνουν περισσοτέραν φροντίδα διὰ τὴν
δουαλέταν των παρ' οἰονόηποτε ἄλλο ζῶον.
Οἱ Λέοντες, αἱ Τίγρεις κλ. πλύνονται ἀκρι-
βῶς ὅπως καὶ ἡ κατοικίδιος γάτα, βρέχουν
διπλ. τὸ πέλμα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν διὰ
σιέλου καὶ ἔπειτα ἀπερνοῦν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ
προσώπου καὶ ὀπισθεν τῶν ὠτων ὡς εἶδος
κτενίου, ἀφοῦ δὲ καθαρίσωσι καλῶς τὰ
μέρη ταῦτα, τότε μεταχειρίζονται τὴν τρα-
χεῖαν ὡς βούρτσαν γλώσσᾶν των καὶ δι' αὐ-
τῆς καθαρίζουν τὸ ἐπίλοιπον τοῦ σώματος.

Οἱ κύνες προσέτι ἀγαποῦν τὴν καθαριό-
τητα καὶ πολλάκις φαίνονται ἀγωνιζόμε-
νοι νὰ ἀφαιρέσουν ἀπ' ἐπάνω των τὴν
λάσπην, τριβοῦμενοι εἰς τοίχους, ἢ κοιλιό-
μενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΑΙ ΙΑΠΩΝΙΑΕΣ ΝΕΑΝΙΑΕΣ.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὰ κρᾶσια διδάσκονται
δύο τινὰ ἀνεξαίρετως—ἐν πῶς νὰ τοποθετοῦν ἐν
ἄνθος ἢ ἓνα κλάδον με φύλλα ἐντὸς βάζου—τὸ δὲ
ἄλλο πῶς νὰ παίζουσι κιθάραν.

Οἱ Ἰαπωνοὶ ἔχουν τεσσάρων εἰδῶν κιθάρας. Ἡ
Σουμασίον εἶναι ἡ κοινὴ, ἣτις ἔχει τρεῖς χορδὰς,
τὰς ὁποίας ὁ παίζων κτυπᾷ με περιεργον τεμάχιον
ἐλεφαντόδοντος, ἢ διὰ τῶν δακτύλων. Τὸ δεῦτε-
ρον εἶδος εἶναι ἡ μεγάλη Κίτο με 13 χορδὰς.
Τὸ τρίτον εἶναι ἡ λεγομένη Γκίρκαρ, ἣτις μετε-
φέρθη ἀπὸ τὴν Κίταν καὶ ἔχει τρεῖς σειρὰς χορ-
δῶν. Ἡ Δεσποινὴς Χρυσάνθεμις διὰ τῆς μίας
σειρᾶς τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας ταύτης δύναται
ὡς ὁ κυνηγὸς νὰ καλῆ τοὺς κυνηγετικούς του κύ-
νας, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ταυτοχρόνως μιμεῖται
αὐτοὺς γαυγίζοντας. Διὰ τῆς κιθάρας ταύτης
δύναται νὰ παραγάγῃ τὰς γλυκυτάτας φωνάς,
τὰς φωνάς τῶν ἀγρίων θηρίων ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὡς
καὶ τὰς φωνάς τῶν κύκνων καὶ ἄλλων θαλασ-
σίων πτηνῶν. Αἱ Ἰαπωνίδες ἔχουσι πολὺ ὠραῖα
ὀνόματα, ὡς λ. χ. Μικρὰ Πορφύρα, Μικρὰ Πε-
ταλούδα, Μαργαριταραίνια καὶ ἄλλα.

—Γυνὴ τις ἐν Γαλλίᾳ μαθοῦσα, ὅτι ὁ κ. Φλαμαριὸν ἐξέ-
φρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι μίαν ἡμέραν συγκοινωνία θὰ ἀνοίγῃ
μεταξὺ Γῆς καὶ τοῦ πλανῆτου Ἄρεως, ἀρῆκε διὰ διαθήκης
100,000 φρ. εἰς τὸν ὅστις πρῶτος ἤθελεν ἐπιτυχῶς ἀνοίξει
τὴν συγκοινωνίαν ταύτην. Τὰ χρήματα ταῦτα κατετέθησαν
παρὰ τῷ Γαλλικῷ Ἰνστιτούτῳ μετὰ τόκου!

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

—Ποία πράγματα πρέπει να φυλάττει τις, ιδίως οι νέοι.

1) Φυλάττετε καλώς την καρδίαν σας νέοι και νεάνιδες, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτῶνται αἱ ἐκ βάσεως τῆς ζωῆς—φυλάττετε αὐτὴν ἀπὸ κακοῦ διαλογισμοῦ, κακῆς ἐπιθυμίας, κακοῦ σκοποῦ, κακῆ ἐλατῆρια—διότι ἐξ αὐτῶν γεννῶνται οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις καὶ μορφώνεται ὁ χαρακτήρ.

2) Φυλάττετε τὴν γλῶσσάν σας ἀπὸ κακοῦ, καὶ τὰ χεῖλά σας ἀπὸ τοῦ νὰ λαλοῦσι δόλον. Ἡ γλῶσσα εἶναι μικρὸν ὄργανον, ἀλλὰ κατορθώνει μεγάλα πράγματα πρὸς καλὸν ἢ κακόν. Δι' αὐτῆς εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν, καὶ βλασφημοῦμεν αὐτὸν καὶ καταρώμεθα τοὺς ὁμοίους μας. Δι' αὐτῆς χαροποιούμεν καρδίαν καὶ θλίβομεν ψυχὰς—Δι' αὐτῆς παιδρῶμεν καὶ δι' αὐτῆς καθιστῶμεν τὸ πρόσωπον ἄλλων κατηρῆς καὶ σκυθρωπῶν.

3) Φυλάττετε τὴν ψυχὴν σας ἐπιμελῶς. Εἶναι τὸ πολυτιμότερον μέρος τῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ θὰ ζήσῃ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος ἐν εὐδαιμονίᾳ ἢ κακοδαιμονίᾳ — Εἶναι θεσσαυρὸς ἀνακτιμήτος μὴ ἐξαγοραζόμενος δι' ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ πρέπει νὰ τὸν προφυλάττωμεν ἀπὸ τῆς ἀπωλείας.

4) Φυλάττετε τὰς παραγγελίας τῶν γονέων σας—τὰς καλάς ἐνοεῖται καὶ μὴ ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τῶν φρονιμῶν συμβουλῶν αὐτῶν.

5) Φυλάττετε τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου.—τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀγαπᾶτε αὐτὴν ἐκεικλῶς, ἴαν θέλετε, νὰ ἔχετε εὐεξίαν σωματικὴν καὶ υγιείαν πνευματικὴν, καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὰ ἔργα σας καὶ ἐπ' ὑμᾶς αὐτοῦ.

6) Κρατεῖτε ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ κάτοχος αὐτῆς εἶναι ἀσφαλῆς, καὶ ἐπιτυχῆς, ὁ δὲ στερούμενος αὐτῆς διατρέχει τὸν ἕσχατον κίνδυνον καὶ δὲν δύναται εἰμῆ νὰ εἶναι δυστυχῆς.

«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάττοντες αὐτόν.»

—Ἐσαγγέλλματα τῶν πατέρων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ πατὴρ τοῦ Δημοσθένους, λέγεται, ὅτι ἦτο σιδηρουργός—τοῦ Εὐρυπίδου λαχανοπώλης—τοῦ Σωκράτους γλυπτῆς—τοῦ Ἐπικούρου ποιητῆ—τοῦ Βιργιλίου πανδοχεύς—τοῦ Κολόμβου ἔβαινε μαλλιά—τοῦ Σεπτήρου κρεοπώλης—τοῦ Λουθήρου μεταλλουργός—τοῦ Πάπα-Σίξτου χοιροβοσκός—τοῦ Διναίου χωρικός ἱερεὺς—τοῦ Φραγκλίνου σαπυνοποιός—τοῦ Ρουσόφω ὀφθαλμοποιός—τοῦ Μουράτ πανδοχεύς—τοῦ Δαβὶδ ποιητῆ προβάτων.

Τώρα ἴαν θέλωμεν νὰ φιλοσοφήσωμεν, ἴαν δηλ. θέλωμεν νὰ ἀνέυρωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ μεγαλείου αὐτῶν, πρέπει νὰ τὴν ζητήσωμεν εἰς τὰς μητέρας τῶν. — Καὶ πράγματι ἴαν ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν ὄλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, θὰ εὐρωμεν, ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον ὤφειλον τὸ μεγαλεῖόν των εἰς τὰς μητέρας των.

— Τυχαιὰ ἐφευρέσεως. Τὸ 1830 ὁ χρυσοκόμος Ἰωσήφ Γκίλλοτ, ὁ νῦν διάσημος ἐργοστασιάρχης τῶν ἀτσαλιῶν πηνῶν, ἔσχισε κατὰ τύχην ἓν τὸν ἀτσαλιῶν του ἐργαλεῖον, κληθεὶς δὲ νὰ υπογράψῃ μίαν ἀπόδειξιν καὶ μὴ ἔχων πρῶτερον κοινὸν, ἔλαθεν ἐν τῶν τεμαχίων τοῦ σχισθέντος ἐργαλείου καὶ δι' αὐτοῦ ὑπέγραψε τὴν ἀπόδειξιν. Τῶσον δὲ καλῶς ἐξετέλεσε τὴν ἐργασίαν ταύτην, ὥστε ἀμέσως τῷ ἐπέληθεν ἡ ἰδέα νὰ κατασκευάσῃ πέναις ἀπὸ ἀτσάλι, καὶ οὕτω σήμερον γράφομεν μὲ τόσῃ εὐχέρειαν μὲ αὐτάς.

—Εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἀούστερλιτς, ἥτις ἔλαβε χώραν τὴν 2 Δεκεμβρίου 1805 μεταξὺ τῶν Γάλλων ἀπ' ἑνὸς καὶ τῶν Ἀυστριακῶν καὶ Ρώσων ἀπ' ἑτέρου, ὁ σημαιοφόρος ἐνὸς τάγματος Γαλλικοῦ συνῆθη νὰ θανατωθῆ, ἡ δὲ σημαία ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας Ἀυστριακοῦ πινος στρατιώτου, ὅστις ἔφερεν αὐτὴν ἐν θριάμβῳ. Δὲν εἶχεν ὅμως προχωρήσῃ ὀλίγα βήματα καὶ ἀφῆκεν προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ Μούτς, ὅστις ἦτο ὁ ἀγαπητὸς κύων τοῦ τάγματος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνῆκεν ὁ φοινυθεὶς σημαιοφόρος, καὶ ἀναγκάσεται νὰ τῷ παραδώσῃ τὴν

σημαίαν, τὴν ὅποιαν λαβὼν ὁ κύων ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ταγματάρχην του. Ὁ δὲ Στρατάρχης Λαίνης ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλου τοῦ στρατοῦ ἐκρέμασεν ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ γενναίου κυνὸς τὸ παράσημον τῆς «Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!»

— Ἐξεδόθη εἰς τὸ 62ον φυλλάδιον τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ τῶν κ.κ. Μπάρτ καὶ Χίρστ—τὸ ὅποιον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ συνεστήσαμεν καὶ πάλιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, ὡς ἀναγκασιότατον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν.

« Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων », εὐγνωμονεῖ ἀπὸ καρδίας τὸν συνάδελφον «τῶν Καιρῶν» διὰ τὴν ἐπομένην περὶ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων διακρίαν αὐτοῦ κρίσιν καὶ σύστασιν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι θέλει δικαιώσῃ τὴν καλὴν ταύτην περὶ αὐτῆς γνώμην καὶ εἰς τὸ μέλλον.

« Ἀρτίως ἢ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» σενεπλήρωσεν 25ετίαν ὄλην ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεώς της. Διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ κ. Καλοποθάκη, διεκρίθη διὰ τε τὴν ποικιλίαν, τὸν τερπνὸν καὶ τὸ ἐποικοδομητικὸν τῆς ἐκάστοτε δημοσιευομένης ὕλης, πρώτη δ' αὐτὴ εἰσῆγαγεν εἰς τὸ σύστημα τῆς δημοσιεύσεως εἰκόνας ἀραιάς, παρέχουσα ἀκριβῆ ὅσον ἐνεσι ἰδέαν, περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων, περὶ ὧν ἐκάστοτε ὁ λόγος ἐν τοῖς δημοσιεύμασιν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ὑπῆρξε καὶ τὸ μόνον ἑλληνικὸν περιοδικὸν τοῦ εἴδους του, ὕπερ εὐδοκίμησε, διαδοθῆν καὶ ὑποστηριχθῆν παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουσιν Ἕλληνας, διδάξαν δὲ καὶ τέρψαν χιλιάδας ὄλων νεαρῶν Ἑλλήνων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν διὰ ψυχαιωτικῶν, ἠθικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἀναγνωσμάτων, γεγραμμένων εἰς ἀφελεῖ γλῶσσῶν καὶ προσφόρων εἰς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ διάπλασιν τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας. Ἐπαίνοιν θερμῶν καὶ συγχαρητηρίων εἶναι ἄξιος ὁ κ. Καλοποθάκης, ὕπερ τοιούτου δαπανήσεως καὶ μοχθήσεως ἔργου, τὸ ὅποιον δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ τύχῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ὑποστηρίξεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.»

Ἐκ «τῶν Καιρῶν» τῆς 26 Ἰανουαρίου 1892.

«Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων», συμμερίζεται τὴν γενικὴν θλίψιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Σεβαστοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἡρακλ. Μητσοπούλου, καθ' ὅσον ὁ συντάκτης αὐτῆς ἔσχε τὴν εὐχάριστον προνομίαν νὰ ἀπολαύσῃ τῆς φιλίας αὐτοῦ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἔτη, καθ' ἃ ἔμαθε νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὸν ἔτι μᾶλλον διὰ τὰς πλουσίας καὶ θετικὰς γνώσεις του καὶ νὰ εἰσβῆται καὶ ἀγαπᾷ αὐτὸν διὰ τὰς ὕντας χριστιανικὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. Ἀληθῶς ὁ μακαρίτης Μητσοπούλος ἦτο πρότυπον ἀληθοῦς πεπαιδευμένου καὶ ἠναρέτου ἀνθρώπου. Εἶπε ὁ Κύριος νὰ κέμψῃ τὴν καρηγορίαν του ἐπὶ τὴν τεθλιμμένην οἰκογένειαν αὐτοῦ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦ ἦσαν τὰ 12 πηγάδια ὕδατος καὶ οἱ 70 φοίνικες;
2. Τίς εἰσπράκτωρ φέρων ἐλιθοβολήθη;
3. Πότε μεγάλη συναγωγὴ ἀνθρώπων ἴστατο τρέμουσα ἐν τῇ βροχῇ;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αίνιγματα.

1—'Αν θέλγς νά με λύσγς εύκόλως, φίλε λύτα,
'Σ τής μουσικής τούς φθόγγους τρέξε εύθός και κύτα.
Τό πρώτον και τό δεύτερον έκει θά συναντήσγς,
Τό τρίτον δέ, ώ φίλτατε, πρέπει νά τό ζητήσγς
Μίσα είς κήπου; ευανθείς και θά τό άπαντήσγς.
Ταύτα δ' έν καλώς συνδέσγς,
Φαγητόν θ' άποτελέσγς.

'Εν Λίμνη (Ευβοίας). Α. Μπαλλάρης.

2— Είμαι έν μικρό νησίκι
Κ' έχω νόστιμο κρασίκι.
'Αν έν γράμμα μου έκβάλγς
Κς' άντ' αυτού έν άλλο βάλγς,
Γίνομαι άπλούν στοιχείον
Τώρες; . . . λάβε τό βραβείον.

'Αθήνησι, Χαρ. Γ. Σαράντης.

3—Επί πρόγγι' άνύπαρκτον, έν τούτοις με εύρίσκείς
Είς δυι δήποτε σκεφθής, είς δυι έν ζητήσγς.
Είς όρη, είς ώκεανούς, είς κόμας, είς χωρία,
Είς ποταμούς και θέατρα ώς και είς καρνεΐα.
Είς όλας τάς γραμματικάς, είς κράτη και είς πόλει,
'Εν γέν! είς &τι άν σκεφθής
Τό όνομά του θά είπής, μετ' εύκολίας όλης.

'Εν Ερμούπολει, 'Ανάστ. Ζευγώλης.

5— Διπλή Άκροστιχίς.

4—Συνίσταται έν πέντε λέξεων, έν τούτων ή μέν πρώτη
είνε όνομα όρουσ τής Ελλάδος, ή δεύτερα άκρωτήριον
τής Χαλκιδικής Χερσονήσου, ή τρίτη ποταμός τής Γερ-
μανίας, ή τετάρτη όνομα ζώου τετραπόδου, και ή πέμπτη
ήμέρας τινός τής έβδομάδος.
Τά άρχικά αυτών γράμματα άποτελοΐσι νήσον του
Αιγαίου, τά δε δεύτερα θεάν τινα τής 'Αρχαιότητος.

'Εν Πόργφ, Διον. Μαστραπάς.

Πρόβλημα.

5—Κυνηγός ών έθήρευσα τριών ειδών πτηνά, σκουργίται,
κοσσύφοι και πέρδικας. 'Ήσαν δε αι μέν πέρδικες τό
διπλάσιον του άθροίσματος των δύο άλλων. Οι δε κό-
σσοφοι τΐσαι, ώστε εάν τριπλασιώσωσι, θά ίσοΐνται με

τό άθροισμα των δύο άλλων. 'Επώλησα δε τούσ σκουργί-
τας ανά 10 λεπτά έκαστον, τούσ δε κοσσύφοις ανά 15.
'Ήτοι πάντα άντι 101 δραχμών. Πόσοι ήσαν οι σκουρ-
γίται, πόσοι οι κόσσοφοι, και πόσαι αι πέρδικες;

'Εν Συκιά (Κορινθίας), Κωνστ. Η. Τ.

Άπλή άκροστιχίς.

6—Συνίσταται έν έξι λέξεων! τούτων ή μέν πρώτη είναι όρος
τής 'Αστικής, ή δεύτερα επώνυμον του 'Απόλλωνος, ή
τρίτη νήσοσ των Κυκλάδων, ή τετάρτη βασίλισσα των
Μασσαγετών, ή πέμπτη τό όνομα ένός Γίγαντοσ, και ή
έκτη τό όνομα τής θυγατρός του Ούρανου και τής Γης.
Τά άρχικά γράμματα των λέξεων τούτων άποτελοΐσι τό
όνομα ένός εκ των υιών του Διός.

'Αθήνησι, Γ. Ζ. Χατζηλουκάς.

Λύσεις των Αίνιγμάτων

των έν τῷ φύλλῳ του μηνός Δεκεμβρίου 1891.

- 1—Χρυσός—τόμος—Χρυσότομος
2—Πένα—χάρτης—μελάνη
3—Πατήρ—'Αήρ
4—Μαΐα—μά—και ΐα

- 6— Ρ—Η—νος
Ε—Ρ—ινύες
Α—Α—ρών
7— Κ—όρινθος
Ρ—ιον
Η—ρα
Τ—ίβερις
Η—πειρος
5— Ε—Π—Ι—κουρος
Α—Ο—Σ—ιος
Α—Υ—Τ—ρωτής
Α—Α—Ω—πηξ
Σ—Α—Ρ—δανάπαλοσ

Αύται.

Σίμος Α. Βουσκουδάκης 2.3. Γεώργ. 'Αδριανίδης 1.2.7.
Π. Κ. Πριβεζάνοσ 2. 7. Μαρίκα Εϋθ. Γερολυμάτου 1. 2.
3. 7. Μπήλιο Η. Κουλοΐρα 1. 2. Διονύσιος Εύαγγ. Κα-
ρύδης 1, 3. 7. Πετροΐλα Σπετσιώτου 1. 2. 7. Νικολέτα
Γ. Περγάμαλη 1. 3. 7. Δέσποινα Γ. Γεωργιάδου 1.2.3.7.
Δημοσφ, Γ. Παρδαλόσ 1. 2. 3. Αύγερινός Δ. Πάλμοσ 1.2.
3. 7. Καλλιόπη Γ. Πετρινού 1. 2. 7. Α. Γ. Καβαλλιέρησ
1. 2. Κωνστ. Η. Κουκίεσ 1. 2. 7. Μαργιά Δ. Ευσταθίου
1. 2. Νικόλ. Στ. Εϋμορφόπουλοσ 1. 3. 7. Λάζαροσ Δ.
Μαρκαντωνάκησ 1. 2. 3. 7. Γεωργία Δ. Κατσούλη 1.2.7.
'Αρσενίδησ Μ. Δρακόπουλοσ 1.3.7. Γ. Ι. Πλάτασ 2.3.7.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Κήρυγμα Ευαγγελίου έν 'Αθήναισ κατά
Κυριακήν από 100—111 π.μ. έν τή κατά την Πύ-
λην του 'Αδριανού και τούσ Στύλουσ του 'Ολυμπίου
Διός 'Ελληνική Ευαγγελική 'Εκκλησία.

'Εν Πειραιεϊ. Κατά Κυριακήν 9—10 π.μ.
κατά την πλατείαν Τεοψιδείαν.